

CHARITNÍ

MRKNUTÍ

DUBEN - ČERVEN 2025

CHARITA FRÝDEK-MÍSTEK
...s námi nejste sami...

EMPATIE

Slovo ředitele

Jeden z našich bývalých premiérů (snad už nikdy více, ale zde nejsem plný naděje, neboť naivita, neschopnost vidět dál a zapomnětlivost lidu je větší než malá) se s námi před časem podělil o to, o čem sní, když náhodou spí. Ne tímto pánem se nehodlám inspirovat, a tak se podělím o to, nad čím přemýšlím, když nemůžu spát

Tématem tohoto Mrknutí je empatie a troufám si říci, že ji naše služby, a to nejen ty, o nichž je na dalších stránkách řeč, mají a vůči svým klientům projevují. Ale ona empatie není nic statického. V obou směrech.

Na jednu stranu není to nic, co máme a nebo nemáme, s čím jsme se narodili, co jsme někde po cestě našli, nebo se to naučili. Ano, s pomocí empatie, jejím zárodkem se rodíme, ale v průběhu života ji postupně rozvíjíme, nebo naopak ztrácíme. Ať už tuto schopnost posunujeme mimoděk, tak jak procházíme životem, a situace, které zažíváme, formují nás, stejně jako naši schopnost empatie. Nebo ji rozvíjíme cíleně za pomoci nejrozličnějších cviků, kurzů, tréninků.

Na druhou stranu je dobré si uvědomit, že empatie je spojená se všímavostí k druhému a ten druhý se mění, proměňuje. Není statický. Proměňují se jeho potřeby, chutě, nálady, zvyky, prožívání ale i to existencionální uvnitř. A k tomu je zapotřebí neustálé flexibility naší empatie, znovu-fokusování naší všímavosti. Jedinou jistotou ve světě je změna, jedno z pravdivých klišé.

A je jedno, zda se jedná o naše okolí, naše klienty nebo třeba o organizaci, jakou je Charita Frýdek-Místek. V každé etapě života své existence potřebujeme něco jiného, vnímáme a prožíváme jinak. A i to, co se na

první pohled nemění, se proměňuje, získává jiné podoby. Proměňují se nám chutě, i když stále potřebujeme jíst. Potřeba podpory nebo uznání vypadá jinak, když je nám dvacet, třicet, čtyřicet, padesát. A i svatý Pavel píše – když jsem byl dítě, mluvil jsem a myslel jako dítě, když jsem se stal mužem opustil jsem dětské. A dospělými se nestáváme dosažením osmnácti let, je to celoživotní proces.

Vyvíjíme se, my sami, naše okolí, vše živé. A ano i organizace jsou živými organismy. I u nich platí to, co u lidí, že mají pevný základ, ale proměnlivou nadstavbu. Vnímám to nejen u Charity Frýdek-Místek, ale i našich jednotlivých služeb. Vyrostli jsme, posunuli jsme se, to co bylo dostačující před 5, 10 lety dnes nestačí nebo je naopak moc, procházíme různými vývojovými etapami a ty si žádají nejen různé přístupy, ale také různé typy lidí.

A proto mi přijde důležité a empaticky podstatné – stálá aktuálnost empatie, vnímat měnící se potřeby a reagovat na ně, vnímat proměny okolí, ale i sebe samých a nacházet nové rovnováhy a cesty k nim, ne si stále jet to zažité své, co už dávno nemusí fungovat.

A to bych nám i našim službám chtěl popřát, abychom si uchovali stálou svěžest empatie, protože ona ji v sobě má, to objevování nového, nebo staro-nového, to přijímání a dávání, vnímání a reflektování, abychom ne-empaticky nezamrzli, ale empaticky rostli.

Martin Hořínek
ředitel Charity Frýdek-Místek

CHCETE SPOLEHLIVĚ VYHRÁT SÁZKU?

Tak se vsad'te o to, jaké slovo nejčastěji zazní, když se uchazečů o zaměstnání v sociálních službách zeptáte, jaké u sebe vidí předpoklady pro tuto práci. Když si pak tužkou uděláte čárku pokaždé, když uslyšíte „empatie“, budete potřebovat struhátko.

Mohlo by se zdát, že čím více empatie pracovník má, tím lépe. Možná by ale tento důležitý nástroj mohl mít k sobě i nějakou užitečnou vychytávku. Například jako má elektrokolo omezovač rychlosti, který při vyšší rychlosti vypne motor. Nebo by bylo lepší tlačítko na ovládání hlasitosti? Snad by se hodila i kvalitní optická čočka, která by naši empatii soustředila právě tam, kde je jí v daném okamžiku

skutečně potřeba a nerozptylovala by ji do všech stran.

Ale třeba by pro naše klienty bylo nejprospěšnější, kdyby „empatie“ pracovala v nerozlučném týmu se svou kolegyní „rozumností“. Rozumnost by nejprve jen čekala, obdivně by sledovala, jak se empatie činí, a pak by navrhla: „No jak ty to děláš, že umíš tak trpělivě naslouchat a přijít na to, co klient prožívá a jaké to pro něho je?! Tak když mu teď díky tobě lépe rozumíme, pojďme se společně nadechnout a přijít na to, co pro něho dnes a tady můžeme opravdu udělat.“

Hanka Baránková

SLUNÍČKO

MEZI

NÁMI

O výrazu „empatie“ již slyšel určitě každý. Leckdo si tuto vlastnost bez rozmýšlení uvede do svého CV, pokud to pozice, o níž se uchází, vyžaduje. Ale jako se vším, není to tak jednoduché. Jak vlastně poznáme, zda jsme empatičtí? Definice říká, že empatie je schopnost vcítit se do pocitů druhého člověka. Ale měli bychom dokázat ty pocity a nálady také rozpoznat, pochopit a pracovat s nimi. Ano, jednoduše poznáme, když je člověk agresivní, rozčilený, zlý, veselý, ale pak může být zamlklý, tichý, nemluvný... Oba póly spektra nejsou ani pro velkého empatika nijak jednoduché. Při komunikaci s lidmi (klienty) je třeba být nejen empatičtí, ale také diplomatičtí.

Důvěra klienta v nás jako pracovníky je klíčová, ale než si ji u klienta získáme, není to snadná cesta, a někdy se to nepodaří vůbec. Pokud se nám podaří ji získat, nesmíme tuto důvěru nijak zneužít. Cestou je klidné, respektu plné a tolerantní vnímání člověka, schopnost naslouchat mu, odpovídat na jeho otázky a zmírňovat jeho obavy. Ale ne

nereálným chlácholením (nebo dokonce lhaním), ale vyjádřit porozumění, pochopení a snažit se třeba odvést pozornost na něco, o čem víme, že klienta těší, zajímá a má z toho radost. A pokud se nám postupem času podaří vyslechnout a poznat jeho životní příběh, hodně nám to v naší práci i ve vnímání klienta pomůže. Některé jeho projevy, reakce a chování totiž mohou reflektovat zážitky z minulosti. Ale to už je práce pro mnohem větší odborníky.

Cílovou skupinou naší služby, **Denního stacionáře Paskov**, jsou senioři nad 65 let s různými projevy stáří, demence a jinými, nejen zdravotními obtížemi. Téměř po roce a půl našeho fungování můžeme říci, že empatie pracovníků (ale i klientů) je klíčová pro bezproblémový průběh každého dne ve stacionáři. Důležitá je individuální komunikace, „napojení“ se na klienta, schopnost získat si jeho důvěru. Zejména při jeho počátečních návštěvách stacionáře. Pomáhají individuální rozhovory, vzpomínky, povídání nad fotografiemi, pokud si je ochotný přinést apod. Ale také při práci v kolektivu klientů tak, aby každého nového klienta akceptovali a přijali mezi sebe se všemi jeho projevy, náladami apod.

Jako malý příklad můžeme uvést klientku s projevy demence, která je zacyklená v omezeném počtu zážitků a historek, které

opakovaně během svého pobytu ve stacionáři opakuje. Stačí chvílička a už si nepamatuje, co před chvílí říkala, jedla, co četla nebo vytvářela. Vyplatí se zde více než u jiných trpělivost, opakované vyslechnutí s přátelskou a empatickou reakcí, případně i

**„Empatie pracovníků
(ale i klientů)
je klíčová
pro bezproblémový
průběh každého dne
ve stacionáři.”**

doplňujícím dotazem, na který klientka pozitivně reaguje. Velmi ráda zpívá, pomáhá ostatním, hodně se směje a na ostatní působí velmi vesele a mile. Je pro nás i některé klienty takovým sluníčkem. Naším přístupem a chováním k ní a ostatním klientům se snažíme, aby dokázali respektovat člověka takového, jaký je a všichni se zde

cítili bezpečně. Je to důležitá cesta pro všechny ve stacionáři. Chceme více klientům přiblížit důsledky duševního onemocnění, které mohou postihnout každého. Ne vždy je to snadný úkol, neboť někteří klienti mají naopak tendenci se těmito projevy vysmívat nebo je dokonce hlasitě kritizovat.

Být neustále vystaven různým emocím ostatních lidí může být také pro pracovníky vyčerpávající a je pochopitelné, že mohou nastat okamžiky nebo dny, kdy se nebudeme cítit být podporující, a chápající, jsme „jen lidé“. I na našich emocionálních potřebách záleží, a proto je důležité pečovat i o sebe.

Petra Šikulová
Marcela Piskořová

ŽIVOTNÍ MOZAIKA PANÍ DAGMAR VOLNÉ

Příběh jedné ženy, víry, ztrát a nadějí.

Za dveřmi Charitní odlehčovací služby se ukrývá necelý měsíc příběh paní Dagmar – ženy, jejíž život je plný tichých, ale hlubokých událostí. V příštím týdnu jí čeká přesun do domova důchodců, který si nesmírně přála.

Kořeny a začátky

„Narodila jsem se ve Valašském Meziříčí,“ začíná Dagmar klidně. „Rodiče se pak přestěhovali do Místku. A od té doby jsme tu začali žít. V domě, kde jsme bydleli, jsem pak strávila 65 let. „Studovala jsem dvě střední školy, což nebylo

v té době příliš obvyklé. Po studiu se pak ze mne stala sociální pracovnice a při výběru směru jsem zvolila obor zaměřený na děti – to mě vždycky táhlo.“ Osud k ní ale nebyl hned milosrdný: „Začátek manželského života jsem měla velmi těžký a smutný. Provádala jsem se až ve 29 letech. Ale manžel mi po pěti letech, kdy jsme o jeho zdraví všemožně bojovali, zemřel. Pak bylo prázdné... a já už jsem nechtěla nic takového zažít.“ Na chvíli se odmlčí. „Ale přišla ještě další příležitost... Nechtěla jsem to znovu zažít, ale přece jen – poznala jsem druhého muže. Moje maminka mě v té době hodně držela nad vodou, byla velmi realistická. Nebýt jí, možná bych skončila někde na psychiatrii.“

Rodina za oceánem

Její dcera se po studiích vydala do Ameriky. „Původně měla být pryč jen rok. A teď už je to 35 let, co tam žije. Dřív jsem celou rodinu každý rok navštěvovala – vždycky na podzim jsem odletěla a na jaře se vrátila. Ale když mi bylo devadesát, řekla jsem si: Teď už je čas, aby jezdili oni za mnou. Nabízelo se, abych v Americe s rodinou mé dcery zůstala. I můj zeť mi mnohdy připomínal, že v jejich domě mám své místo. Ale tenhle okamžik jsem jaksi promeškala a teď už to díky zdravotnímu stavu a věku není možné.“

Víra jako opora

Ze společného rozhovoru vyplynulo, že víra spojená s křesťanstvím je pro paní Dagmar kotvou a velkou oporou. Během našeho rozhovoru shodou okolností na televizi běží přímý přenos rozloučení s papežem Františkem. „To nás celkem zaskočilo, že zemřel. Měl krásný vztah k chudým lidem. Byl takový lidský,“ říká. Vzpomíná přitom i na předchozí papeže, zejména pak na osobnost Jana Pavla II. a setkání s ním v Olomouci. „Byla jsem na Svatém Kopečku, v Olomouci. Líbilo se mi, jaký vztah měli mladí lidé k víře. Dneska je to už jiné... ale to není jen u mladých, i dospělí o křesťanství ztrácejí zájem.“

Čas proměn a nový domov

Zásadní zlom v životě paní Dagmar přišel s nemocí. „Díky nemoci, která přišla, jsem ztratila hodně – společné soužití, pohyb, zvyklosti. Mám těžký nález na kyčli. Lékaři už odmítli operaci kvůli mému věku. Takže i když ostatní říkají, že můj věk je obdivuhodný, pro mě je to spíše zátěž.“ S pomocí Charity v současné době zvládá každodenní péči. „Volala jsem charitní

pracovníky – pomáhali mi. Ale věděla jsem, že to nestačí. Péče musela být větší. Nejdřív jsem byla v Gaudiu, pak jsem přišla sem na Odlehčovací službu a čekám na domov důchodců. Přání se mi splnilo a v příštím týdnu vypadá, že se budu moci stěhovat. Ačkoliv Odlehčovací služba je jakousi přechodnou stanicí, je to tady takové domácké. Když tu byli moji známí, říkali, že to tu vypadá, díky dřevěným prvkům v prostorách, jako na chatě. A po lidské stránce mi vzájemné vztahy přijdou jakoby od srdce k srdci – pečovatelky, všichni. Cítíte, že vás berou jako člověka.“

Přátelství, která hřejí

I v této etapě života si našla blízké. „Chodí za mnou jedna děvushka ze stejného paneláku. Mám ji ráda jako svou neteř. A pak taky moje švagrová – manželka mého bratra – se snaží být ve spojení a všechny potřebné věci zařídit.“ Paní Dagmar našla si i přítelkyni tady v domově. „Je jí 94 let a pochází z Kozlovic. Sedáváme spolu venku na lavičce, a přestože je z cesty velký hluk, někdy i dvě hodiny povídáme. To je radost.“

Malé radosti, které přetrvávají

„I přes svůj věk mám stále plán spojený s mým koníčkem. Až se dostanu do domova, vezmu si kupu jehlic a budu štrikovat,“ říká s úsměvem. „To byl vždy můj koníček. Dřív jsem hodně šila. Moje děvče bylo náročné – když něco viděla, musela jsem to hned ušít. Ale měla jsem z toho radost, že to bylo nejen hezké, ale i užitečné. Důležitým místem v tomto domě je pro mě také samozřejmě kaple, kde je možné se modlit a také přijímat svátosti.“

Naděje, která zůstává

I přes obtíže spojené s věkem, bolestí i čekáním na nové místo v domově důchodců si paní Dagmar zachovává naději. „Věřím, že se vše brzo to vyřeší... že se místo v domově důchodců najde a mi se třeba trochu uleví. Že se ještě chvíli budu moci radovat z těch malých věcí kolem,“ říká s jemným úsměvem. „A až přijde čas odejít, tak si přeji, aby to bylo v klidu, s pokojem. Stejně jako jsem se snažila žít.“

Její slova zůstávají jako tiché svědectví – že i v závěru života je možné žít s důvěrou – v lidi, v pomoc, ve světlo, které přichází. A v Boha, který nenechává nikoho samotného.

Jan Slavík

SÍLA POROZUMĚNÍ

Již při samotném zrodu nám jsou do vínku dány určité vlastnosti, které jsou naší primární rodinou a naším životním příběhem dále „křesány“. Tyto vlastnosti se velmi úzce podílejí na výběru naší životní cesty. Ať už se jedná o výběr partnera či přátel, významnou roli naše vlastnosti sehrávají také při volbě budoucí profese.

Pracovníci, kteří se uplatňují v sociálních službách – jako je ta naše, zaměřená na podporu lidí s duševním onemocněním – jsou často propojeni červenou nití, která zahrnuje osobní zkušenosti, někdy i náročné životní situace z dětství a dospívání. Právě kvůli nim, nebo možná díky nim, se rozhodujeme působit v pomáhajících profesích. Tyto střípky, nebo chcete-li střepy, nás obohacují o sílu, kterou jsme schopni s nadějí vkládat do svých klientů. Představují nekonečné množství věnovaných šancí a vkládanou důvěru.

Naši klienti často přicházejí ve chvílích, kdy jim projevy duševní nemoci ztěžují běžné fungování – ať už jde o izolaci, ztrátu chuti do života, nebo neschopnost zvládat běžné denní situace. Naší snahou je jim být stabilním a bezpečným bodem, který může být oporou, když se svět kolem ztrácí. Pracovníci v pomáhajících profesích jsou v první řadě empatičtí. Díky empatii se dokážeme vcítit do situace klienta. Představuje lidskou stránku pracovníka,

díky které se odlišujeme od jiných profesí.

Nesmírně si vážím práce uklízeček, prodavačů – a zároveň jim trochu závidím, že se vlastně do pocitů druhých vcítovat nemusí. Nemusejí přemýšlet, proč je ta maminka s těmi dětmi na nákupu tak ustaraná. Má dostatek financí? Jak jí mohu pomoci?

Kromě empatie se při práci s klienty – často křehkými, nejistými, bojujícími se svou nemocí – denně setkáváme také s respektem a laskavostí. Zatímco laskavostí bychom neměli šetřit nejen vůči klientům, ale zejména vůči sobě samým, respekt představuje základní stavební kámen při každém kontaktu.

Být laskavý k sobě znamená pracovat se svým příběhem, se svým každodenním biorytmem, věnovat se i sobě. Nabízíme podporu svým klientům, věnujeme jim svůj čas, pomocí kreativity hledáme cesty pomoci. Laskavost k sobě se odráží v laskavosti k druhým. Umožňuje nám naslouchat bez soudů a bez potřeby dokreslovat životní příběh druhých.

V naší práci to není o velkých zázracích, ale spíše o malých momentech – úsměvu, přijetí, podpoře ve smyslu „jsme tu s vámi“ – které pro člověka v nemoci znamenají víc, než tušíme. A právě v těchto chvílích se empatie stává skutečnou silou.

Helen Cvoligová

POCHOPENÍ MĚNÍ POHLED

Podle zkušeností sociálních pracovníků, kteří dlouhodobě působí v prostředí vyloučených lokalit, děti často už od útlého věku vnímají, že jsou v očích okolí „jiné“. Nejde jen o barvu pleti – mnohdy je to oblečení, způsob vyjadřování nebo prostě to, odkud pochází.

„Děti to cítí. Učitelé od nich mívají nižší očekávání – a to se na nich podepíše. Když od vás dospělí nic nečekají, brzy se začnete tak i chovat.“, vysvětluje vedoucí sociální služby REBEL, Tereza Bencová. Děti ztrácejí motivaci, přestávají věřit, že by ve škole mohly být úspěšné.

Podle názoru pracovníků se předsudky bohužel objevují i mezi spolužáky. Výsměch, narážky, nebo úplné vyloučení z kolektivu – to všechno přispívá k pocitu, že dítě nikam nepatří. Některé se pak stáhnou do sebe, jiné reagují vztekem. Škola se pro ně stává místem, kde se necítí vítané, místo aby byla bezpečným prostorem pro rozvoj.

Sociální pracovníci upozorňují i na problémy, které často začínají už doma. *„Rodiče sami mnohdy nemají zkušenosti se školou, neumí poradit s učením, chybí jim vybavení (stůl, wifi..), klidné místo na přípravu. Děti často pomáhají doma s mladšími sourozenci, a na školu prostě nezbývá energie.“*, navazuje pracovnice REBELU, Tereza Dančevská. V kombinaci s nízkým sebevědomím a vnitřním pocitem méněcennosti tak děti čelí dvojité překážce – nejen zevnitř, ale i zvenčí.

Některým dětem se přesto podaří najít vnitřní

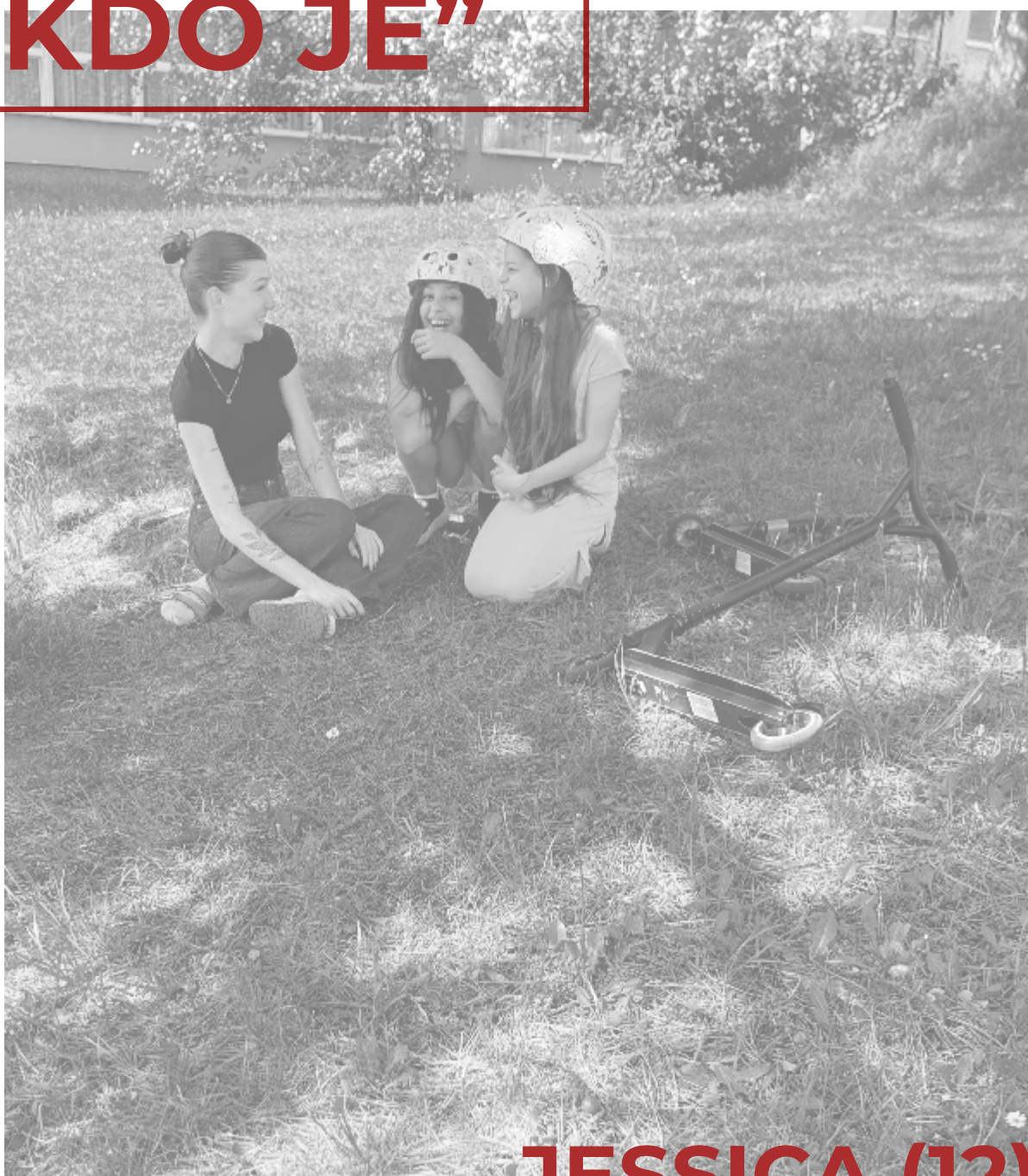
motivaci a pokusí se vystoupit z kruhu chudoby a sociálního vyloučení. Paradoxně ale právě tehdy mohou zažít další odmítnutí – tentokrát ze strany vlastní komunity. *„Mluvíme o tzv. krabí mentalitě – když se někdo snaží dostat ven, ostatní ho stáhnou zpátky. Ne z nenávisti, ale ze strachu nebo beznaděje.“* pokračuje Tereza Dančevská.

Empatie tady neznamená lítost. Znamená snahu pochopit, proč se dítě chová tak, jak se chová. A co za tím opravdu je. Podle slov pracovníků může už obyčejný zájem, trpělivost a podpora udělat větší rozdíl, než si často myslíme.

„Není to o tom přijít a říct – Tak takhle se to má dělat! V terénu nechceme nikoho měnit – jde o to tam být, dát jim najevo, že mají svou cenu, i když si myslí opak. Je to o tom sednout si vedle člověka a říct: Jsem tady s tebou. Jak se máš? Často to stačí... Někdy je to poprvé, kdy někdo vůbec poslouchá. A to dokáže víc, než člověk tuší!“, zakončují jednohlasně pracovnice služby REBEL.

Tereza Staroščáková

**„NĚKDY JEN
STAČÍ, ŽE TU
PRO MĚ
NĚKDO JE”**

JESSICA (12)

O podmínkách, ve kterých děti vyrůstají, často mluvíme z pohledu odborníků. Ale stejně důležité je naslouchat i jim samotným. Dívka, která využívá službu REBEL, popisuje, co pro ni znamená opora, bezpečí i důvěra – a jak vypadá empatie v každodenním životě.

Jakým jedním slovem bys popsala REBEL?
BEZPEČÍ A ZÁBAVA

Když vidíš, že má někdo problém, co tě nejčastěji napadne, že bys mohla udělat?
Třeba bych nabídla, abychom šli něco dělat, kreslit, mohli bychom jít na nákupy, na brusle nebo tak.

Jak ti pomáhá, když si můžeš o svých starostech popovídat s někým ze služby REBEL?

To, že se můžu někomu svěřit? Stačí mi jen to, že to někomu řeknu a vím, že se to nedostane nikam dál.

Jaké věci podle tebe pomáhají, když je někdo smutný nebo má špatný den?

Brusle jsou pro mě taková hlavní aktivita, po které „sáhnou“. Nebo chodíme ven, na Mírovku a taak. Nebo cvičit – běhám, dělám stojky o zed', tančím amare čhaja (v překladu „naše holky“).

Jak by sis přála, aby se k tobě lidé chovali?
Aby byli hodní, chápaví, nemluvili se mnou sprostě, prostě se chovali slušně a byli srandovní.

Co bys doporučila kamarádům, kteří přemýšlí, jestli využít pomoc od lidí ze služby REBEL?

Asi 5 let zpátky jsem potkala pracovnice na Mírovce. A za mě je super, že se tu můžu učit, hrát hry, jezdit na kole, koloběžce... Pracovnice nám půjčí všechno, i skate, a to je za mě super, hlavně pro někoho, kdo to doma nemá.

Kdybys mohla změnit jednu věc, aby se děti kolem tebe cítily víc líp, co by to bylo?

Aby lidi nebyli agresivní, byli slušní a uměli se omluvit.

Věříš, že každý může být empatický? Proč ano, nebo proč ne?

Ne, setkala jsem se totiž už s lidma, kteří mi nerozuměli. U takových lidí se držím dál.

Jaký nejhezčí zážitek nebo moment jsi zažila s někým ze služby REBEL?

Návštěva v Marlence, bylo to zajímavé. Jak se to vyrábí, jak to tam vypadá. A na Velikonoce jsme byli na Oáze pokoje, jak jsme tam cvičili, zvířata tam byli, byla tam hudba mohli jsme tančit a taak. Takže to bych si ráda ještě zopakla.

Co se ti líbí na pracovnících z REBELU?

Jsou hodné, zajímavé – výchovné, ale jsou zároveň i kamarádky, nemluví sprostě, jsou slušné. Neměla bych problém se s něčím svěřit, jakoby říct pravdu. Jsou cool a hodně se smějou.

Kdybys mohla někomu popřát něco hezkého, co by to bylo a proč?

Zdraví, štěstí a ať jsou milí. A hodně kamarádů. Mojí mamce přeju ať je zdravá, a ať jí poslouchají její děti (haha). A ještě bráchovi – ať se mu daří ve fotbale

Kdybys mohla s pracovníci REBEL strávit celý den, co byste spolu dělaly?

Abychom si udělaly holčičí den, lakovaly nehty, šly bychom někde k vodě, procházely se nejlépe někde u moře.

BUĎ/NEBO

Poslouchat / mluvit

Ticho / smích

Mluvit s někým / být sama

Upřímnost / tajemství

Pomoc / pochopení

Sdílet radost / smutek

Smích / objetí

Pomoc druhým / nechat být

Upřímnost / laskavost

Otevřenost / opatrnost

CHARITA FRÝDEK-MÍSTEK ***...s námi nejste sami...***

CHARITNÍ MRKNUTÍ, duben - červen 2025,
vydává Charita Frýdek-Místek pro potřeby interní a externí komunikace,
redakce: Martin Hořínek, Tereza Staroščáková

Charita Frýdek-Místek
Příborská 602, 738 01 Frýdek-Místek
IČ: 45235201
č.ú.: UniCredit Bank 2112858051/2700,
www.charitafrfm.cz,